

все бълсarina пакъ — и голъ и босъ ще проси,
и ще човърка все черковните въпроси ...
Борци! А искатъ все на готово кравай! ...
Тазъ залюляла, тазъ ще ни и закопай!“

Укоръ върху укоръ се сипяха безчетни
върху събраните, и думи неприветни
като светкавици се мятаха връзъ тяхъ.
Но вече миналъ бе изпръвния уплахъ;
небото почваше изново да се ведри,
и тукъ-тамъ ясенъ лучъ, предвестникъ благошeдри,
измежду облаци промъкнатъ, затрептя —
спокойна дума отъ войводските уста ...

Понякога така чевръстите зидари,
макаръ ^{и неохотно} за работа частъ и да удари,
далечъ се някъде заплеснатъ въ разговоръ,
теслата, свределитъ и тежкии топоръ
държащи у ръце, но никои ги не дига;
а думи охолни, катъ орънки отъ верига,
една по друга се залавятъ и плетятъ —
и се звънятъ си чакъ просторите глушатъ.

А първомайстора, на някъде отлъченъ,
нечакано предъ тяхъ съ укоръ застане злъченъ,
и сепнуватъ се те — ни дума, ни мълва:
залавятъ се за мигъ за своите сечива,
и работа кипи и двойно наспорява ...

По опитъ знаятъ те: най-буенъ гнявъ престава
и най-ядовна речъ добъръ добива край,
за който премълчи на време и претрай;
самичккъ майстора отпосле пакъ, доволенъ,
ще я подкара тамъ на разговоръ поволенъ.

Самъ предъ камината приседналъ ^{дооръднѣ} бе сега
Войводата, съ на кръстъ подплесната ръка,
за мигъ по нещо си неволно замечтанъ.
И мургавий му ликъ, отъ пламъка огрянъ,
бе изгледъ ^{вънъ му чихъ} придобилъ спокоенъ, благъ и бодъръ;